

C/2026/2517

11.5.2026

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2026 r. – RQ/Komisja

(Sprawa T-124/26)

(C/2026/2517)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: RQ (przedstawiciel: J. Navas Marqués, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej podpisanej w dniu 18 listopada 2025 r. o sygnaturze Ares (2025) 9972459, oddalającej zażalenie skarżącej złożone na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego, potwierdzającej odmowę przyznania prawa do renty rodzinnej, a także pierwotnej decyzji Urzędu Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych (PMO) z dnia 28 maja 2025 r.;
- uznanie prawa skarżącej do otrzymania kwot odpowiadających bezpodstawnie odmówionej rencie rodzinnej wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia, w którym należało je wypłacić, do dnia ich faktycznej wypłaty;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa przy wykładni i zastosowaniu art. 18 i 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego.
Komisja naruszyła prawo poprzez zastosowanie w sposób automatyczny i ściśle formalny wymogu minimalnego czasu trwania małżeństwa, bez uwzględnienia celu tego przepisu ani jego ogólnego kontekstu normatywnego. Wymóg czasowy ma na celu zapobieganie oszustwom, w szczególności małżeństwom zawieranym wyłącznie w celu uzyskania uprawnień o charakterze finansowym bez istnienia rzeczywistego i stabilnego związku. Jednakże w niniejszej sprawie związek między skarżącą a zmarłym urzędnikiem był autentyczny, długotrwały i w pełni udowodniony wieloma obiektywnymi okolicznościami, w tym wieloletnim wspólnym zamieszkiwaniem, wspólnym zameldowaniem, notarialnym poświadczeniem związku partnerskiego oraz wzajemnym uznaniem w testamentach. Poprzez pominięcie tych okoliczności, Komisja przeinaczyła ochronny cel regulaminu pracowniczego, stosując wymóg czasowy jako warunek czysto formalny, sprzeczny z zasadami leżącymi u podstaw systemu zabezpieczenia społecznego urzędników Unii.
2. Zarzut drugi, dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych i nieprawidłowej oceny dowodów.
Zaskarżona decyzja opiera się na nieprawidłowej i niepełnej ocenie istotnych okoliczności faktycznych, w szczególności w odniesieniu do sytuacji prawnej skarżącej i momentu, w którym mogła ona skutecznie zawrzeć związek małżeński. Komisja uznała, że skarżąca nie dochowała wymaganej staranności, nie wystąpiwszy wcześniej w Hiszpanii o uznanie jej rozwodu orzeczonego w Belgii. Ponadto Komisja nie dokonała prawidłowej oceny przedstawionych dowodów wykazujących trwałość związku. To pominięcie stanowi oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych i przeinaczenie dowodów.
3. Zarzut trzeci, dotyczący nieprawidłowego zastosowania pojęcia siły wyższej.
Komisja nieprawidłowo zastosowała pojęcie siły wyższej poprzez odrzucenie argumentu skarżącej bez przeprowadzenia pełnej, konkretnej i zindywidualizowanej analizy okoliczności sprawy. Niemożność zawarcia małżeństwa przed 2021 r. nie wynikała z braku staranności skarżącej, lecz z obiektywnej przeszkody prawnej wynikającej z braku uznania w Hiszpanii jej wcześniejszego rozwodu. Ponadto w tym okresie u skarżącej

zdiagnozowano poważną chorobę, co stanowiło wyjątkową okoliczność mającą wpływ na jej sytuację osobistą i którą należało uwzględnić przy ocenie wymaganej staranności. Poprzez nieuwzględnienie w odpowiedni sposób tych okoliczności, Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywisty błąd w ocenie.

4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności (art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej).

Zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności poprzez narzucenie wyjątkowo poważnych konsekwencji – całkowitego wykluczenia prawa do renty rodzinnej – w sytuacji, w której związek między skarżącą a zmarłym urzędnikiem był autentyczny, stabilny i długotrwały. Automatyczne zastosowanie wymogu czasowego nie jest konieczne do osiągnięcia celu przepisów dotyczących zwalczania nadużyć finansowych, ponieważ autentyczny charakter związku został w pełni udowodniony. Przyjęty środek jest zatem nieproporcjonalny.

5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia zasady równości i niedyskryminacji (art. 20 i 21 Karty).

Zaskarżona decyzja narusza zasadę równości poprzez traktowanie w identyczny sposób sytuacji, które są zasadniczo odmienne. Skarżąca, która pozostawała w stabilnym i długotrwałym związku ze zmarłym urzędnikiem, jest traktowana tak samo jak osoba, która zawarła związek małżeński na krótko przed śmiercią, nie będąc z nim wcześniej związana. To formalistyczne stosowanie regulaminu pracowniczego powoduje nieuzasadnioną różnicę w traktowaniu, sprzeczną z zasadą równości.

6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji (art. 41 Karty).

Komisja uchybiła ciężącemu na niej obowiązкови rzetelnego zbadania wszystkich istotnych elementów akt sprawy oraz dokonania indywidualnej oceny okoliczności sprawy. Zaskarżona decyzja wykazuje mechaniczne i standardowe podejście, skupiające się wyłącznie na wymogu czasowym, bez odpowiedniej analizy przedstawionych dowodów ani podnoszonych wyjątkowych okoliczności. Takie postępowanie narusza prawo do dobrej administracji.

7. Zarzut siódmy, dotyczący niewystarczającego uzasadnienia (art. 296 TFUE).

Zaskarżona decyzja nie zawiera wystarczającego uzasadnienia, które pozwoliłoby w pełni zrozumieć przyczyny odmowy. Komisja nie wyjaśnia w sposób jasny, dlaczego podnoszona przeszkoda prawna nie stanowi siły wyższej ani dlaczego przedstawione dowody nie są rozstrzygające. Ten brak uzasadnienia uniemożliwia skuteczną kontrolę sądową.

8. Zarzut ósmy, dotyczący niespójnej wykładni regulaminu pracowniczego i naruszenia jego ochronnego charakteru.

Wykładnia przyjęta przez Komisję pomija ochronny charakter regulaminu pracowniczego, którego celem jest zapewnienie ochrony socjalnej urzędnika i jego rodziny.

Czysto formalne stosowanie wymogu czasowego prowadzi do rezultatu sprzecznego z tym celem, wykluczając z ochrony osobę, która była rzeczywistym i stałym żyjącym małżonkiem urzędnika.

9. Zarzut dziewiąty, dotyczący naruszenia prawa do skutecznej ochrony sądowej (art. 47 Karty).

Brak wystarczającego uzasadnienia i indywidualnego zbadania okoliczności sprawy naruszają prawo skarżącej do skutecznej ochrony sądowej poprzez uniemożliwienie jej pełnego zrozumienia powodów decyzji i utrudnienie zaskarżenia.